

INSTRUKCJA O PRYMICJACH KAPLAŃSKICH

Wstęp

1. Pierwsza Msza Święta, odprawiana przez neoprezbitera zazwyczaj w rodzinnej parafii, a także następujące po niej przyjęcie prymicyjne, są znakiem więzi młodego księdza z ludem Bożym, z którego został wybrany, a jednocześnie wyrazem odmienności jego życia – nowego stylu bycia w świecie, zgodnie z powołaniem, które otrzymał od Boga.

2. Obdarowanie członka wspólnoty parafialnej godnością kapłańską jest dla tej wspólnoty okazją do świętowania i wyrażenia wdzięczności Bogu za dar kapłaństwa i powołania do posługi kapłańskiej. Kultura świętowania wyjątkowego wydarzenia, jakim jest prymicja, wymaga jednak odejścia od naśladowania wzorców świeckich akademii, zabaw tanecznych czy wesel. W świecie bardziej ceniącym płytką rozrywkę niż głęboką radość, cenne staje się świadectwo wspólnot chrześcijańskich, które w świętowaniu ukazują głęboką i czystą radość, owoc Ducha Świętego (por. Rz 14,17; Ga 5,22).

Przygotowanie prymicji

3. Odpowiedzialnym za przygotowanie Eucharystii prymicyjnej jest proboszcz. Przygotowanie całej uroczystości prymicyjnej powinno mieć najpierw wymiar duchowy, a dopiero w drugiej kolejności obejmować to, co zewnętrzne. Przygotowanie duchowe wyraża się między innymi w modlitewnym towarzyszeniu kandydatowi do prezbiteratu (zwłaszcza w czasie rekolekcji przed święczeniami), w głębokim i pełnym skupienia uczestnictwie w Mszy święceń w katedrze, w przystąpieniu uczestników uroczystości prymicyjnej do sakramentu pokuty i pojednania oraz do Komunii Świętej, ofiarowanej za księdza prymicjanta.

4. Forma i sposób zaproszenia gości winny odpowiadać charakterowi uroczystości prymicyjnej. O ile to możliwe, gości należy zapraszać osobiście. Ich listę prymicjant powinien uzgodnić z rodzicami oraz z księdzem proboszczem, uwzględniając na niej nie tylko członków rodziny, lecz także kapłanów (szczególnie z dekanatu), wychowawców, przyjaciół oraz dobrodziejów, nie zapominając o osobach starszych, ubogich i niepełnosprawnych.

5. Wspólnota seminaryjna powinna zadbać o to, aby w uroczystościach prymicyjnych neoprezbiterów danego rocznika wzięła udział proporcjonalna liczba członków tej wspólnoty.

6. Uroczystość prymicyjna w swej całości powinna wyrażać ducha wiary, chrześcijańską radość, poczucie autentycznej wspólnoty i pragnienie budzenia nowych powołań. Ten szczególny charakter uroczystości prymicyjnych winna oddawać dekoracja świątyni parafialnej i miejsca przyjęcia prymicyjnego.

Msza Święta prymicyjna

7. Najważniejszym wydarzeniem uroczystości prymicyjnych jest Eucharystia, sprawowana uroczysto, pobożnie i najwyższą czcią. W jej centrum powinien stać Jezus Chrystus Najwyższy i Wieczny Kapłan, który powołał prymicjanta do uczestnictwa w swoim kapłaństwie. Dlatego Mszy prymicyjnej nie wolno przekształcać w „akademię” ku czci prymicjanta ani wygłaszać panegiryków.

8. Należy zadbać o dobór właściwego formularza i czytań mszalnych. Jeśli pozwalają na to rubryki, powinna być sprawowana Msza Święta wotywna o Jezusie Chrystusie, Najwyższym i Wiecznym Kapłanie; o Najświętszej Eucharystii lub Msza Święta za kapłanów.

9. Wypada zadbać o czynne uczestnictwo rodziny, przyjaciół i członków wspólnoty parafialnej w liturgii Eucharystii prymicyjnej, proponując im odczytanie perykop biblijnych, wezwań modlitwy wiernych oraz udział w procesji z darami.

10. Przed rozpoczęciem Mszy Świętej prymicyjnej rodzice udzielają swemu synowi błogosławieństwa. Błogosławieństwo to może mieć miejsce w domu rodzinnym prymicjanta, na plebanii albo w progu kościoła.

11. Uroczyste przywitanie prymicjanta ze strony przedstawicieli parafii winno się odbyć przed rozpoczęciem Mszy Świętej. Nie powinno on trwać dłużej niż kwadrans. W trakcie przywitania wypada przy użyciu odpowiednich śpiewów i recytacji, krótko i bez patosu, wydobyć ewangeliczny sens kapłaństwa służebnego. Na koniec swoje słowo wypowiada ksiądz proboszcz, pełniący podczas tej Eucharystii funkcję manuduktora. Na jego życzenie może ją pełnić także inny doświadczony kapłan, na przykład dziekan lub emerytowany proboszcz parafii prymicjanta.

12. Wyrazem odpowiedzialnej troski o Mszę Świętą prymicyjną jest dobrze przygotowana służba liturgiczna, dobrane zgodne z przepisami liturgicznymi i pięknie wykonane śpiewy oraz modlitewne skupienie wspólnoty.

13. Zachęca się, aby neoprezbiterzy o wygłoszenie homilii podczas Mszy prymicyjnej prosili kapłanów towarzyszącym im podczas drogi do kapłaństwa, szczególnie zaś profesorów i wychowawców seminaryjnych, którzy na różne sposoby, zwłaszcza przez osobiste świadectwo życia kapłańskiego, towarzyszyli wychowankowi w drodze dojrzewania do kapłaństwa i kwalifikowali go do święceń.

14. Prymicjant może udzielić najbliższej rodzinie Komunii Świętej pod obiema postaciami, *per intinctionem* (por. OWMR, 283).

15. Podziękowanie, które po modlitwie po Komunii wygłasza prymicjant, powinno być starannie przygotowane i niezbyt długie, bez mnożenia zbędnych elementów emocjonalnych. Ma być ono autentycznym wyrazem wdzięczności Bogu i ludziom.

16. Należy podkreślić szczególną wartość błogosławieństwa prymicyjnego, z którym związana jest łaska odpustu zupełnego (zob. *Obrzędy błogosławieństw*, t. 2, s. 308-310). Błogosławieństwa indywidualnego prymicjant udziela kolejno: prezbiterom, rodzicom, alumnom Seminarium, osobom konsekrowanym, rodzinie oraz wszystkim pozostałym uczestnikom uroczystości. Należy przy tym zachować właściwy porządek, skupienie i atmosferę modlitwy, a sam gest nałożenia rąk nie

powinien być sztucznie wydłużany. Błogosławieństwu wiernych powinien towarzyszyć śpiew pieśni o tematyce dziękczynnej i powołaniowej. Podczas jego trwania usługujący rozdają wiernym pamiątkowe obrazki.

Przyjęcie prymicyjne

17. Przyjęcie prymicyjne należy rozpocząć od wspólnej modlitwy przed posiłkiem.

18. Przyjęcie prymicyjne jest bezalkoholowe. Jego charakter – zarówno w treści, jak i w formie – powinien wyraźnie różnić się od typowo świeckich przyjęć weselnych czy innych uroczystości. Stąd też wypowiedane teksty i przemówienia oraz muzyka i śpiewy towarzyszące przyjęciu prymicyjnemu powinny oddawać religijny charakter uroczystości.

19. W ramach przyjęcia prymicyjnego nie przewiduje się tańców.

20. We wspólnym świętowaniu może pomóc odpowiednio przygotowana i poprowadzona część artystyczna, która winna akcentować chrześcijańską radość z powołania i integrować wszystkich uczestników.

Pozostałe wskazania

21. Zachęca się, aby w tygodniu po prymicji neoprezbiter odwiedził osoby chore, pozostające w domu lub w szpitalu, zanosząc im Eucharystię i udzielając błogosławieństwa.

22. Zazwyczaj prymicjant z racji Mszy Świętej prymicyjnej otrzymuje ofiary i prezenty. Zaleca się, aby podzielił się nimi z osobami znajdującymi się w potrzebie, pamiętając o słowach św. Pawła, że nie jest godziwa celebrowanie eucharystyczna, w której brakuje blasku miłości, potwierdzonej konkretnym świadectwem dzielenia się z najuboższymi (por. 1 Kor 11, 17-22. 27-34).

23. Z okazji święceń prezbiteratu nie należy przyjmować zbyt drogich prezentów, nawet jeśli są one ofiarowane prymicjantowi z autentycznej potrzeby serca.

24. Tradycją Diecezji Płockiej jest Msza Święta koncelebrowana przez neoprezbiterów wraz z wychowawcami oraz wykładowcami w Wyższym Seminarium Duchownym w Płocku w tygodniu po uroczystości prymicyjnej.

25. Należy zachować zwyczaj zawierzania kapłańskiej posługi przez neoprezbiterów Matce Kapłanów w Sanktuarium na Jasnej Górze.

26. Wspólnota parafialna winna zachować świadomość, że każdy prezbiter przez swe pochodzenie jest nadal w jakimś sensie jej żywą częścią. Stąd obowiązkiem rodzinnej parafii neoprezbitera jest stała pamięć modlitewna o nim i serdeczna gościnność.